

Andy McNab

In de vuurlinie

A.W. Bruna Uitgevers

1

Zürich, Zwitserland Dinsdag 3 mei 2016

De zware stalen deur, waarvan de wet voorschreef dat hij zo dik moest zijn dat hij de kracht van verscheidene Hiroshima's moest kunnen weerstaan, had een laagje eiken fineer zodat hij er minder intimiderend uitzag. Hij zwaaide met een hydraulische zucht open en ik stond op om de vrouw die binnenkwam te begroeten.

‘Claudia.’

De deur sloot zich met een geruststellende klik achter haar. Haar klikkende hakken namen het over op de glanzende witte tegels en ze kwam met uitgestoken hand naar hem toe. ‘Meneer Stone. Wat enig om u eindelijk te ontmoeten. Mag ik je Nick noemen?’

Ze was precies zoals hij zich haar had voorgesteld: begin dertig, heel knap, zakelijke zwarte rok tot net boven de knie, brede professionele glimlach. Haar haar was losjes in een knotje naar achteren gebonden.

Waarschijnlijk stond ze mij net zo in te schatten als ik haar en deed ze nu haar uiterste best om haar teleurstelling te verbergen.

‘Natuurlijk. Ik dacht trouwens toch al dat we oude vrienden waren.’

Ze glimlachte beleefd, maar je kon niet zeggen dat de kamer ervan oplichtte. Ze liep naar de andere kant van het bureau en nam tegelijk met mij plaats, terwijl de hele tijd dat nietszeggende glimlachje om haar mond speelde.

Ze haalde adem. ‘Nick, ik ben bang dat we nog niet erg zijn opgeschoten met het vrijmaken van de gelden, als dat de reden is van je komst.’ Haar Engels was in alle opzichten even perfect als, zonder twijfel, haar Russisch, Frans, Duits en Italiaans. ‘We hebben niet alleen te maken met de fiscale systemen en gerechtelijke verificatie in Rusland, maar ook met onze eigen regelgevende instanties hier in Zwitserland. Zij moeten het proces goedkeuren waarmee het geld wordt vrijgege-

ven, en daar is helaas nog steeds geen sprake van. Als je fondsen uiteindelijk worden overgemaakt, wordt het geld op een derdenrekening gezet totdat we aan de voorschriften van beide landen hebben voldaan.'

Er kon een iets breder glimlachje af, waardoor haar toch al prominente jukbeenderen iets opwipten. Ze kwam uit West-Afrika, misschien Nigeria, maar ik was er zeker van dat Claudia Nangel nooit zou overwegen om daar een rustig leventje te gaan leiden.

Het was dus nog steeds hetzelfde liedje dat ik nu al maandenlang hoorde, niet alleen van Claudia, maar ook van mijn advocaat in Moskou. Haar bank leek zonder meer een fortuin te verdienen, niet dat ze daar op dit moment ook maar iets van zagen. 'Je bedoelt dat ik het heb, maar ook weer niet?'

Claudia legde haar handen op haar bureau en leunde naar voren. 'Nick, ik vind het zo erg dat je je vrouw en zoon hebt verloren. En ik vind het vervelend dat we op dit moment niet meer kunnen doen om je te helpen. Als je geld in Moskou wordt vrijgegeven, zullen we ons uiterste best doen om vanuit hier de bureaucratie te lijf te gaan, maar...'

Het klonk oprecht.

Ze zag de bruine bubbeltjesenvelop die ik op het bureau had gelegd. 'Ah, ik begrijp het. Ben je om die reden hier?'

'Wil jij dit voor me bewaren?'

Zonder ook maar een greintje belangstelling, bezorgdheid of zelfs een glimlachje maakte ze de envelop open en haalde er een kleinere uit, wit en zo groot als een cd, verzegeld, samen met een opgevouwen A4'tje. De bruine bubbeltjesenvelop leek veel te slordig voor deze ruimte. Ik was dol op private banking.

'Bij elk van de drie namen op dat velletje papier staat een andere coderegel. Als een van die personen je belt en zijn code aan je doorgeeft, wil je diegene dan alsjeblieft het geadresseerde pakje toesturen? Als ik me dan meld, kunnen we alle vier onafhankelijk de overdracht autoriseren. Als extra beveiliging.'

Ze pakte de envelop op om het adres te bekijken.

'Moet je weten wat erin zit?'

'Nee, dat is niet nodig, Nick. Maar je zult wel bewaarloon moeten betalen.'

'Ah. Het probleem is, Claudia, dat ik door mijn geld heen ben. Ik kan het appartement in Moskou niet verkopen, omdat dat op Anna's naam staat. En zelfs als de rechtbank morgen het testament laat passeren,

is het wel duidelijk dat daarmee geen eind komt aan de bureaucratie. Ik denk niet dat ik hier zonder jouw hulp doorheen kom. Dus ik ben platzak.'

Ze leunde naar achteren in haar stoel en vouwde haar handen samen als in gebed. Misschien was haar Engels toch niet zo goed als ik dacht. 'Platzak?'

Haar diamanten trouwring zat aan de ringvinger van haar rechterhand. Zo te zien kwam Claudia uit Duitsland en niet uit Zwitserland.

Er schoot een flashback door me heen van een lesje dat ik door schade en schande had geleerd toen ik als jong soldaatje in Minden geleerd was. Ik kwam altijd in de problemen als ik probeerde een praatje aan te knopen met vrouwen nadat ik achteloos hun linkerhand had gecheckt. Maar dat veranderde op de avond dat ik voor de deur van een nachtclub, Stiffshankers genaamd, even werd bijgepraat door een heel boze Duitse echtgenoot. Hij legde me uit, in beter Engels dan het mijne, dat in Duitsland vrouwen hun trouwring aan de rechterhand droegen in plaats van aan de linker.

Niet dat ik vandaag met die cultuurles ook maar iets opschoot.

'Niks te makken. Ik zal moeten gaan werken om aan de kost te komen.'

Of ze begreep de grap niet of het idee dat haar cliënten hun handen vuil moesten maken stond haar niet aan. Ze glimlachte, nog weer iets minder breed dan de vorige keer, en registreerde het woord in het Engelse woordenboek in haar hoofd, borg het op bij 'blut' en 'berooïd'.

Nog voordat ze het zei, wist ik al wat ze ging zeggen. Ik had het al zo vaak gehoord.

'Het spijt me echt, Nick, maar we kunnen je in financieel opzicht op geen enkele manier helpen. We mogen geen voorschotten op kapitaal geven. Dat mag niet van de wet.'

Ze glimlachte breed genoeg om een volmaakte rij tanden te laten zien. 'Nog niet, uiteraard. Maar we zullen het pakje voor je bewaren, en zullen we dan over laten we zeggen twee maanden de zaken weer eens doornemen?'

Waarom praatten banken nooit over geld? Misschien hoorde je niet thuis in die kamer als je moest vragen hoeveel het zou gaan kosten.

Elke keer dat ik belde, stelde ik me voor dat ze uit haar raam naar een of ander glinsterend Zwitsers meer staaarde, op welk tijdstip van de dag of nacht ze dan ook met me praatte.

In de foyer van de bank was de droom levend gehouden, een weelde aan beige en goud met daarboven een kristallen kroonluchter zo groot als een kleine planeet. Ik had nergens een kassier gezien. Het was niet het soort omgeving waar je binnenwandelde om je zakgeld te storten. Dat maakte je elektronisch over of je leverde het af in een kogelwende attachékoffer die met een handboei vastzat aan een reus van een kerel met spierballen zo groot als sloopkogels.

Maar vandaag had een uitzicht over het meer en de weelde er voor mij niet in gezeten. Ik zat in de kelder, omgeven door witgeschilderde betonnen muren, glanzende witte vloertegels, niets aan de muren, geen planten. Voor me stond een rookglazen bureau en daarachter bevond zich waarschijnlijk de duurste leren draaistoel ter wereld. Afgezien van de bubbeltjesenveloppen en het nog altijd opgevouwen velletje A4 was het bureau leeg. Geen telefoons, geen computers, zelfs geen klok of fotolijstje. Ik bevond me in de confidentiële ruimte van de bank.

‘Hopelijk weten we dan wat meer over je situatie. We werken eraan, Nick, geloof me.’

Dat geloofde ik best, maar ik wist ook dat hiermee het gesprek ten einde was. En dat wist de deur ook, want die ging open alsof hij haar gedachten had gelezen. We stonden op.

‘Zal ik een taxi bellen voor het vliegveld, Nick, of blijf je in Zürich?’

‘Nee. Ik kan het me niet eens veroorloven om hier zelfs maar de lucht in te ademen.’ Ik wist dat de grap niet aan zou komen, maar dacht de gok toch maar te wagen. ‘Een taxi zou geweldig zijn, bedankt.’

We liepen een raamloze gang in met nog meer witte tegels en muren, en ze liep met me mee naar de glanzende roestvrijstalen lift die me naar het weelderige marmer, leer en kristal van de begane grond zou brengen.

De deuren gingen open en ik schudde mijn relatiemanager de hand, mogelijk voor de laatste keer. Maar ik had tenminste wel het vijfde gedeelte van onze extra beveiliging voor ons alle vier in stelling gebracht. Mijn plan was om de geheugenstick naar *The New York Times* te sturen. Daar hadden ze een geweldig systeem voor klokkenluiders. Ik zou de inhoud ervan ook dumpen bij de kranten, via alle verschillende manieren die ze daarvoor boden, en allemaal tegelijk: WhatsApp, Secure Drop en Pretty Good Privacy. Ik zou het mailadres met de kop *Tips, The New York Times* overslaan. Want daar zou Claudia de witte bubbeltjesenvelop naartoe sturen.

Tulse Hill, Londen

Ik kwam in Zuid-Londen het station uit en werd overrompeld door viezigheid, verval en een lucht die stijf stond van de dieselstank. Weggegooide *Metro*-krantjes dwarrelden om mijn voeten. De vier gecoördineerde islamistische zelfmoordaanslagen in Brussel waren in de broadsheets nog volop in het nieuws, maar deze voorpagina's stonden bol van brexitdoem of -blijdschap, en derderangs celebrity's die ons vertelden wat we moesten stemmen. De chique, Zwitserse smetteloosheid was hier ver te zoeken, achthonderd kilometer, een uur en veertig minuten vliegen hiervandaan.

Ik was op weg naar Rio's huis. Hij had in de buurt van het station een maisonnette gekocht, die eerst een sociale huurwoning was geweest. Lang geleden, toen ik vijftien was, geld jatte uit gasmeters en droomde van een eigen tweedehands Ford Cortina, waren dit soort plekken het toppunt van sociale mobiliteit. Ik kwam het dichtst bij zoveel status doordat een vriendje met wie ik vroeger altijd van school spijbelde in zo'n huis woonde.

Er waren slechts twee middenscholen waar de kinderen uit Brixton, Peckham en Tulse Hill terechtkonden, dus als je naar school ging, ging je naar een van deze twee. Daar heb ik me niet vaak laten zien, maar ik heb er wel een paar vrienden gemaakt, en een van hen, Pete, had in dezelfde wijk gewoond als waar ik nu naartoe ging.

We waren even oud, maar dat was dan ook de enige overeenkomst tussen ons. Pete had altijd alles – zijn manchetten en grote puntkraag staken altijd uit zijn blazer, net als bij Jason King – en ik vond hem supercool met zijn slobberbroek.

Ik stak mijn pasje in een geldautomaat aan de hoofdweg en wilde vijfhonderd pond opnemen. Er zou een slordige zeven miljoen Amerikaanse dollars op de rekening in Zürich moeten zijn weggestopt.

Drugsgeld dat me jaren geleden in de schoot was geworpen, en aangezien niemand het ooit had teruggevraagd, beschouwde ik het als mijn eigendom. Ik had een paar centen opzijgezet voor mijn partner Anne en mijzelf, maar het leeuwendeel was in een trustfonds gestopt voor onze zoon, Nicolai. Twee jaar geleden waren ze vermoord en de trust zou weer aan mij toekomen zodra de nalatenschap was gepasseerd. Het probleem was dat mijn advocaten in Moskou liever de zaken wilden rekken, om zo hun inkomstenbron te continueren.

Toen ik een bankrekening opende, had ik een of andere supersonische bankpas gekregen, het gladde zwarte ding zonder reliëfnummers dat de geldautomaat nu uitspuugde. Dat hadden we niet afgesproken. De verbinding tussen mij en mijn bankkluis verliep via een willekeurig geselecteerde, voortdurend veranderende configuratie van zo'n zesentwintig aparte servers, waardoor ik gegarandeerd overal ter wereld bij elke geldautomaat geld kon pinnen.

Behalve in Tulse Hill, blijkbaar. Misschien was er nog nooit eerder een Zwitserse bankpas van een geheime rekening in een Zuid-Londense geldautomaat gestopt, maar toen ik het weer probeerde, lukte het weer niet. Ik probeerde het een derde keer. Niets.

Toen ik over dezelfde stoep van South Circular Road naar dezelfde wijk liep als ik vroeger had gedaan, had ik echt het gevoel alsof de cirkel rond was. Het was alsof ik nooit was weg geweest. Het enige verschil was dat de vrachtwagens die op slechts een meter afstand van de voetgangers langsraasden er nu moderner uitzagen en Poolse kentekenplaten hadden.

Rio's huis stond aan Coburg Crescent, een stukje naar links. In die tijd was niet alles kommer en kwel geweest. Ik was een keer op een zondagmiddag naar Pete toe gegaan, terwijl hij buiten aan het voetballen bleek te zijn en zijn moeder en vader naar de markt in East Street waren, dus alleen Petes zus Fay was thuis. Ze was zeventien, bereidwillig en begerig, maar het ging allemaal heel snel en ik moest beloven niemand iets te vertellen. Ik zei dat ik dat niet zou doen, maar zodra het kon, deed ik het toch, stuk stront dat ik was.

3

Ik stak wat er nog over was van de grasstrook tussen de halvemaanvormige rij huizen en South Circular over en zigzagde tussen dicht tegen elkaar geparkeerde auto's door. Rio's huis was een van de talloze smalle rijtjeshuizen uit de jaren zestig met een garage op de begane grond. Maar in de straat stonden zoveel auto's geparkeerd dat wel duidelijk was dat niemand die ruimte meer als garage gebruikte. Als ze hetzelfde deden als Rio, zouden ze daar hun vriezer, wasmachine en droger neerzetten, een paar wielen voor een niet-bestaande auto en zakken hondenkoekjes voor een niet-bestaande pitbull die een inbreker in zijn kont zou bijten zodra die zich in huis waagde. Ze zaten vol stickers met 'één plus één gratis,' waarschijnlijk de reden waarom Rio het idee had gekregen dat hij een hond nodig had.

Elke keer dat ik het huis binnenging, had ik het gevoel dat het Petes oude huis was. Ik liep door een bekende gang en toen, bijna automatisch, regelrecht naar boven naar de eerste verdieping, waar zich de woonkamer, keuken en het toilet bevonden, en daarna nog een trap op naar de drie slaapkamers en badkamer. Een blauwe gedenkplaat aan Fays muur om ons samen te herdenken zou het helemaal hebben afgemaakt.

Ik viste in mijn spijkerbroek naar de voordeursleutels. Rio had een paar weken geleden medelijden met me gekregen toen ik geen dak meer boven mijn hoofd had. Hij was een van de goeien: hij wilde me helpen, en hij was helemaal weg van het idee om een beveiligingsfirma op te zetten die we met ons vieren, degenen die het hadden overleefd, zouden runnen. De Special Needs Service, zoals hij die graag noemde. Hij en de andere twee kwamen misschien wat ledematen tekort voor dat soort werk, maar dat gaf niet.

Verder dan dat was het nooit gekomen. Ik was het alweer vergeten, maar Rio was er nog altijd vol van. Het was een kolfje naar zijn hand, want hij zou de ultieme undercoveragent zijn: een rasta met maar één goede arm.

Aangezien dit Zuid-Londen was, hingen er zoveel sleutels aan de ring die Rio voor me had laten bijmaken dat mijn hele zak vol zat. De deur met het kunststof kozijn en gedeeltelijk dubbele beglazing was er in mijn jeugd nog niet geweest, maar het was zo ongeveer het enige wat er was veranderd. In het glas zat een raster van dun staaldraad en er hing een bordje met PAS OP VOOR DE HOND, dat Rio tegelijk met zijn hondenvoer had gekocht. Tegenwoordig was de beveiliging zoveel beter dan in mijn dievenjaren het geval was geweest. Toen kon je nog gewoon het onbeschermd vlakglas inslaan en een handvol munten uit de gas- en elektriciteitsmeters jatten, en dan waarschijnlijk ook nog voor de lol in de gootsteen schijten.

Rio was thuis: ik hoefde alleen het cilinderslot open te draaien.

Ik duwde de deur open en betrad de kleine gang met de smalle trap. De geur van groentesoep was overweldigend. De blikken waren als een kunstwerk tegen de muur opgestapeld. Boven, op de eerste verdieping, bevond zich een overloop met twee deuren. De linker kwam uit op de woonkamer met open keuken, achter de rechterdeur was het toilet.

Ik liep door naar boven. Het krullerige tapijt was bijna tot op de draad versleten, waarschijnlijk was het heel mooi geweest toen Petes moeder het had laten leggen. Ik riep naar boven: 'Ik herinner me het patroon van de vloerbedekking nog, kerel. Dit is absoluut hetzelfde huis.'

Rio verscheen met een brede glimlach in de deuropening van de woonkamer. 'Gast, ik geloof je niet. Luister, we hebben niks in huis. Wil je naar McDonald's of zullen we een pizza halen? Ik ben compleet uitgehongerd.'

Hij liep een paar treden omlaag om me tegemoet te komen. Op de veilige telefoon had hij een bericht ingetoetst. Die hield hij nu voor mijn neus. Er stond: *Speel het veilig*.

'Ja, ja. De Maccy is prima. Ik gooi even mijn tas neer en moet pissen, dan gaan we, oké?'

Hij keek me strak aan en zijn blik keek lang niet zo vrolijk als zijn stem was geweest.

4

Rio was bepaald niet zo netjes als Petes moeder vroeger was geweest, dat was wel duidelijk. Op de glazen salontafel lag een half opgegeten broodje, samen met een lepel en kom, beide met opgedroogde soep. Exemplaren van een hele week *Metro's* en *The Sun* lagen her en der op de oude bruine bank, de meeste waren omgevouwen op de tv-pagina om ons een overload aan brexit en islamitisch fundamentalisme te besparen. Als *Homes & Gardens* ooit een item deed en Rio zou vragen om te beschrijven voor welk interieur hij had gekozen, kwam 'shabby-chic' er niet eens bij in de buurt. 'Zojuist overhoopgehaald' kwam er dichterbij.

'Schiet op!' riep Rio achter me. 'In godsnaam.'

Ik liep naar de tweede verdieping en gooide mijn rugzak en mobieltje op het bed. Ik wilde dat het normaal leek en normaal klonk dat we niet langer dan nodig in het huis wilden blijven. Als Rio wilde dat we naar buiten gingen, dan wilde ik dat ook.

Speel het veilig. Oké, dus wie hield ons in de gaten? Wie luisterde ons af? Wat was er aan de hand? Gelukkig moest ik écht pissen. Ik mikte luidruchtig op het water en was gauw klaar, toen Rio nog harder riep: 'Als je verdomme niet opschiet zijn ze dicht! Kom op!'

'Ja, ja, ja.' Ik stommelde de trap af, de woonkamer door, en nam de laatste trap met twee treden tegelijk tot ik door de voordeur schoot en hij de drie veiligheidsslots op slot kon draaien.

Zo achteloos mogelijk controleerde ik of ik tussen de zee van geparkeerde auto's iemand zag. Het zou voor iedereen een toer zijn om daar lange tijd op de uitkijk te moeten staan. Gordijnen zouden bewegen. Het zou niet bij de bewoners opkomen dat er een huurmoordenaar in een auto zat, ze zouden eerder denken dat het iemand was van het kijken en luistergeld, die keek of hij een scherm zag opgroeien, of de sociale dienst die controleerde of iemand met een arbeidsongeschiktheidsuitkering niet het gras stond te maaien of een nummertje straatdansen

weggaf. Ik checkte ook of er iemand langsloep of aan de overkant van de straat bij de bushalte stond te wachten, terwijl hij ‘stand-by, stand-by’ in zijn microfoon prevelde.

Dat was allemaal niet het geval, maar dat betekende niet dat we niet in de gaten werden gehouden. Kijkers vanuit de lucht zouden ons van heel ver weg kunnen oppikken, zo ver weg dat we het heliplatform niet eens zouden kunnen zien.

We wandelden op ons gemak naar het station en McDonald’s. Rio’s goede arm zwaaide mee. De andere hing alleen nog omlaag, dat was al zo sinds een aanval met een zelfgemaakte bom in Afghanistan. Hij was net als de andere twee, Gabe en Jack, slachtoffer van de oorlogen van na 11 september.

Rio was ergerlijk genoeg langer dan ik, en veel te mager als je keek naar de hoeveelheid eten die hij verorberde. De dreadlocks waren mooi aangegroeid sinds hij vier jaar geleden om medische redenen de infanterie had moeten verlaten. Hij dacht dat het misschien nog een jaar zou duren voordat ze lang genoeg waren om ze in een wollen muts te kunnen opbinden.

Hij keek me aan, dwong zichzelf te glimlachen, zodat degene die ons in de gaten hield niet beter wist dan dat we gewoon wat aan het kletsen waren, maar ik kon de spanning in zijn stem horen. ‘Heb je je mobieltje achtergelaten?’

Geintje zeker.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik had de kinderen van school gehaald en toen ik thuiskwam waren de verklikkers van hun plek weg, alle drie verdomme.’

De laatste die naar buiten ging stopte altijd een gebroken cocktailprikker tussen de beide deuren op de overloop, en nog een derde in de deur van de woonkamer naar de slaapkamers. Ze zaten verticaal in de kier tussen de bovenkant van de deur en de deurpost geklemd. Als de deur werd geopend, zou de prikker vallen en omdat hij zo klein was, zou niemand het merken.

‘Shit. Je hebt je geheugenstick toch nog wel, hè?’

Hij keek naar me alsof ik gek geworden was. ‘Natuurlijk.’ Zijn gezicht betrok. ‘Als hij ons naar de kloten wil helpen, moeten we doen wat we altijd hebben gezegd. Laten we het verhaal naar buiten brengen, dan kan de Uil naar de hel lopen!’

Dit had ik al aan zien komen. ‘Nee, gast, het is te vroeg. We weten

nog helemaal niets. We brengen de info alleen naar buiten als we alles dreigen te verliezen. Anders valt elke bescherming die we nog hebben weg. We hebben nog wat speelruimte zolang we de info hebben, maar je moet niet denken dat we bulletproof zijn.’

We hadden alle vier een geheugenstick waarop de informatie stond waarvan de Uil wanhopig graag wilde dat die nooit in de openbaarheid zou komen. Maar hij had een probleem. Geen van ons vieren wist waar de andere drie geheugensticks verstopt waren, en Claudia had de vijfde kopie, waar wij binnenkort alle vier bij konden. Tot nu toe had dat ons in leven gehouden.

‘De meisjes, kerel. Fase twee was kijken of moeder de vrouw het goedvond dat ik ze na school mee naar huis nam, je weet wel, dat ze ’s avonds bij mij eten gebruiken en dat ik ze dan later thuisbreng.’

Rio had enorm zijn best gedaan om weer een goede relatie met Simone te krijgen. Hij was er vooral op gebrand haar te vriend te houden zodat hij de kinderen kon zien. Hij noemde haar dan wel moeder de vrouw, maar eigenlijk was ze zijn ex-vriendin en de moeder van zijn zevenjarige tweeling. Hij was nog niet zo lang bezig om de banden weer aan te halen, maar hij had het gevoel dat hij vorderingen maakte. Ze had ermee ingestemd dat hij ze naar school bracht en weer ophaalde, en tot nu toe was dat prima gegaan.

Dat kon hij nu wel op zijn buik schrijven.

We sloegen links af. Rio wreef over zijn gezicht. ‘Hij bespioneert het huis al met afluisterapparatuur sinds we terug zijn, hè?’

‘Loop nou niet op de zaken vooruit. Ja, ik ben het met je eens: waarschijnlijk wil de Uil ons gewoon opfokken. Maar het zou nergens op slaan om het huis nog een keer binnen te gaan als er al apparatuur is aangebracht, waarom zou je iets in de war schoppen wat tot nu toe goed ging? Het maakt niet uit waaróm er iemand in huis was, alleen dát ze er waren. Het enige wat ertoe doet is wat wij eraan gaan doen, oké?’

Rio knikte traag. Hij vond het heerlijk om van dit soort dingen te leren. Het was niet moeilijk: het ging er gewoon om dat je de onbelangrijke rommel weghaalde, want die hielp bepaald niet mee om te ontdekken wat er was gebeurd en wat we eraan gingen doen.

‘Je moet denken: wat dan nog? Stel dat er iemand in huis is geweest. Wat betekent dat nu, op dit moment voor ons?’

Rio hoefde daar geen twee keer over na te denken. ‘We spelen op veilig en doen alsof we niets in de gaten hebben.’

‘Ja. Voorlopig doen we niets. We moeten eerst zeker weten wie het was en waarom. Dan kunnen we in actie komen en het als een kanker-gezwel wegsnijden. Maar dat is voor later. Het enige wat er nu toe doet is ervoor zorgen dat we allemaal veilig zijn, want we weten niet wat zijn of hun volgende zet zal zijn.’

Door de les van vandaag over hoe je je leven moest leiden terwijl je voortdurend in de shit zat, was Rio de golf van emoties kwijt. ‘We moeten het aan Gabe vertellen, toch? We moeten zorgen dat hij veilig is, dat zijn gezin veilig is.’

We liepen langs het station en de grote gele M verderop op South Circular kwam in zicht.

Ik wierp hem een blik toe. ‘En Jack.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Vriend, hij bedondert ons nog steeds. Hij doet zijn eigen ding. Hangt de gekwelde artiest uit en zo.’ Hij stootte een holle lach uit.

Ik liep links en hij rechts om een paar jonge vrouwen met kinderwagens heen, die in hun kielzog een paar peuters meesleurden.

‘Gabe moet met hem gaan praten. Naar Gabe luistert hij wel.’

Rio duwde de glazen deuren open toen we het koninkrijk van de kipburgers met friet betraden. Voor mij, tenminste. Rio nam altijd een dubbele portie van wat er in de aanbieding was, maal twee.

5

We bestelden bij het touchscreen, gingen in een box zitten, en Rio legde de bon op de gefineerde tafel naast de veilige telefoon. We hadden er twee bij een CeX-winkel gekocht voor veertig pond per stuk, samen met een paar prepaid-simkaarten. We gebruikten WhatsApp. De meeste apps versleutelden alleen berichten tussen de zender en de app-provider, maar WhatsApp versleutelde berichten van zender tot ontvanger. Daardoor wist je zeker dat alleen jij en degenen met wie je communiceerde de berichten konden lezen en niemand anders, zelfs niet WhatsApp zelf. Geen wonder dat het de gangbare communicatielijns was voor drugsdealers en terroristen. Voorlopig althans.

Gabe was in Edinburgh, probeerde de boel te lijmen met zijn vrouw en kinderen. Van wat Rio me vertelde, hield de lijm niet.

Rio was nog altijd zichtbaar geschrokken door wat er gaande was. Elke keer dat er iemand langs het grote raam liep, schoot zijn blik die kant op. De straatverlichting floepte aan en al gauw was hij ook schrikachtig voor de schaduwen.

‘Vriend, het is oké. De meisjes overkomt heus niks. Moet je horen, als de Uil hier inderdaad achter zit...’

Rio ademde in, maar nu was het niet het moment voor een ja-maar.

‘Laat me uitpraten, man. Als de Uil hier inderdaad achter zit, dan zou dat stom van hem zijn, en hij is niet stom, toch? Hij wil boven alles die vijf geheugensticks vinden en daar de controle over krijgen. Waarom zou hij iets doen om ons te provoceren, zodat we de bezwarende info openbaar gaan maken? Dus als we opletten, op de situatie blijven focussen, dan zijn we veilig.’

‘Stel dat hij ze te pakken krijgt, Nick. Wat gebeurt er dan? Dan is het met ons gedaan, toch? Dan zijn we net als de rest zo goed als dood.’

Een magere jongen met een gezicht vol puisten wachtte totdat Rio het mobieltje oppakte en zette toen een dienblad tussen ons in op de tafel. Hij vertrok om het tweede dienblad dat hij droeg af te leveren

bij een groep jongeren in hetzelfde schooluniform dat ik vroeger had gedragen. De jongens sloofden zich uit en de meisjes bleven cool. Niets nieuws onder de zon, behalve dat de grote puntkragen en broeken met wijde pijpen ontbraken, en de plateauzolen natuurlijk.

Rio had gelijk dat het dan met ons gedaan was, maar zover waren we nog niet. ‘Het enige wat we moeten doen is erbovenop zitten en zorgen dat ze niet worden gevonden. Uiteindelijk ziet hij wel in dat we geen bedreiging vormen.’

Rio was niet overtuigd en ik ook niet. Maar we konden niets aan de situatie waarin we zaten doen, want we wisten niet wie het op ons voorzien had: de Uil, zijn afdeling van de CIA-binnen-de-CIA of voor wie hij verdomme ook werkte, of compleet iemand anders. Op dit moment konden we alleen maar de controle houden over de gebeurtenissen in ons leven op basis van wat we wisten.

Rio bracht het broodje naar zijn mond en als altijd knabbelde hij eerst de uien weg die eruit staken. Hij keek in gedachten uit het raam, waarschijnlijk bezorgd om zijn meisjes.

‘Zullen we teruggaan naar de echte wereld, kerel? Hallo?’ Ik zwaaide met een hand voor het broodje. ‘Voordat Gabe inlogt, oké?’

Hij knikte min of meer en keek naar het scherm omlaag om te kijken of hij nog stroom en bereik had.

‘Ik heb nieuws uit de echte wereld. Met dat geld wil het maar niet lukken. De advocaten, bankiers, iedereen lijkt geld te verdienen aan het geld waar ik niet aan kan komen, voorlopig in elk geval niet.’

Rio zoog saus van zijn duimen. ‘Dus geen bescheiden startkapitaal-tje?’

Ik schudde mijn hoofd zodat er geen twijfel over mogelijk was. Hij vertikte het om dat idee uit zijn hoofd te zetten. Misschien kwam dat doordat mijn niet-bestaande geld de zaak zou financieren.

‘Kom op, Nick. De Special Needs Service. De wereld heeft onze *super powers* nodig, man.’

Ik moest lachen terwijl ik met een frietje de uit mijn broodje lek-kende mayo wegveegde.

Gabe, Rio en Jack hadden alle drie van de staat een geldbedrag gekregen, en een pensioen omdat ze in Afghanistan gewond waren geraakt, maar dat was bepaald geen vetpot. Zij moesten ook hypotheek of huur betalen, een gezin te eten geven, McDonald’s en Poundland draaiende houden. Er was niet veel te doen voor iemand die een arm of been

miste. Misschien werden ze graag als fondenwerfers ingezet, maar die goodwill was al gauw opgebruikt.

Ik had geen idee van Jacks omstandigheden, maar ik wist zeker dat die veel beter waren dan de onze. Hij had zich uit de groep teruggetrokken, wat zorgelijk was. We moesten echt close met elkaar blijven, voor elkaar zorgen, nu zelfs meer dan ooit. Gabe en Rio moesten op eigen benen staan als het om geld ging. Nou ja, Rio dan. Gabe had nog maar één been.

Het mobieltje kwam tot leven door een WhatsApp-bericht van Gabe. Hij opende met zijn normale begroeting: *Zijn jullie daar, klootzakken?*

Rio nam niet de moeite om de telefoon op te pakken, maar tikte enkel met zijn middelvinger op het toetsenbord, de enige vinger die niet onder de saus zat. Hij tikte opnieuw op het toetsenbord om Gabe te laten weten dat hij zijn hotelkamer moest verlaten voordat we met elkaar konden praten. Gabe zat in een Travelodge in de buurt van het vliegveld waar hij iets van vijftig pond per nacht betaalde, met als enig ontbijt een zakje oploskoffie en een kannetje houdbare melk. Het was goedkoper om daar te verblijven dan iets te huren in de buurt van het huis waarvan hij de hypotheek betaalde. Ik hoopte dat hij zich zou aansluiten bij Fathers4Justice zodat we hem gekleed als een eenbenige Superman op het dak van zijn huis konden zien zitten.

Hij antwoordde met het woord 'Twee' en wij richtten ons weer op ons eten.

Rio keek nog steeds om zich heen, maar hier in de menigte was het veilig. Het zou een waardeloze agent zijn als hij hier achter ons aan zou komen, vooral omdat we binnen zaten. We zaten bij een raam en de enige uitgang was de ingang waardoor je naar binnen was gekomen. Het was makkelijk zat om ons vanaf buiten in de gaten te houden en zelf buiten beeld te blijven.

Toen zijn telefoon begon te trillen likte Rio zijn vingers af en pakte hem op. Gabe was een minuut te laat. Ik leunde naar voren om op de antwoordknop te drukken.

Rio mocht graag met zijn vriend praten, al was het maar om hem te zielen. 'Je bent te laat. Er bestaat geen te vroeg, geen te laat, alleen op tijd. Jij bent te laat.'

Hij moest lachen toen hij 'Fuck off' naar zijn hoofd kreeg geslingerd en gaf daarna de telefoon aan mij. Ik legde hem tegen mijn oor en

praatte in het kommetje van mijn hand, op z'n Japans. 'Rio's verklikkers zijn verstoord. Heb jij je geheugenstick nog?'

'Ja, veilig.' Hij klonk nu ernstig: dit was werk.

'Goed om te weten dat we allemaal op onszelf passen. Luister, wij gaan uit het huis weg, maar we komen niet naar het noorden, we zadelen jou niet op met deze shit. We moeten bij elkaar komen en een plan bedenken.'

Gabe was me voor. 'En hoe zit het met Jack? Weet hij het al?'

'We willen dat jij het hem vertelt. Neemt hij je telefoontjes nog aan?'

Gabe zei precies wat ik dacht. 'Dit telefoontje gaat hij opnemen, of hij het leuk vindt of niet.'

'Maar luistert hij ook?'

'Hij luistert. Ik bel over twee uur terug. Ik grijp Jack bij zijn lurven en jij grijpt de lammepoot, oké?' Hij wachtte niet op een antwoord maar verbrak de verbinding.

Ik gaf de telefoon aan Rio terug en die stopte hem in zijn zak. 'Gaan we ervandoor?'

Ik nam de laatste hap van mijn broodje. 'Ja, we gaan deze shit oplossen.'

We liepen in de richting van de discolichten op South Circular. En was een fikkie gestookt in een afvalbak, maar niemand lette erop, afgezien van een paar scholieren die eerder ook in McDonald's hadden gezeten.

Rio wachtte op een plan. 'Vriend, komt er nog wat van?'

'We pakken een tas in en gaan hier weg. Maar dat doen we onopvallend. In huis hebben we het erover om vanavond uit te gaan. Dan stel ik voor dat we er een paar dagen tussenuit gaan, omdat we allebei een shitleven hebben en zo. We ontmoeten Gabe en Jack en gaan bedenken wat we moeten doen, werken uit hoe dat precies moet, waar, wanneer en waarom. Dan zorgen we ervoor dat ze er niet mee weggomen.'

We staken het gras over en toen Rio zijn sleutelbos zo groot als die van een cipier tevoorschijn haalde en zijn voordeur opendeed, kwamen er drie figuren uit. Ze zagen ons en het was Rio die zag wat ze van plan waren. 'Wapen!'